

Sirota.

Videl detice sem malo,
Ki nad grobom je ležalo;
Vprašam, kaj tam dela lé,
„Čakam“ pravi „mamice.“

„Kje pa so“ uprašam „ata“?
„Je zasula je lopata
Tam ne daleč spavajo“, —
Mi odverne žalostno.

Solz potoček se mu vlije
In obrazek si zakrije,
„Oh zakaj so zapustili“
Joka „stariši me mili.“

Meni pa se je storilo
Okrog serca težko milo,
„Pojdi z mano dete málo“
Pravim „boš pri men' ostalo.“

Ivan G.

Na grobu mojega očeta.

Tvoj duh, to upam, ljubi oče!
Nad zvezdami je srečen tam,
A sinek tvoj pregrenko joče
Na tihem tvojem grobu — sam.

Lepó si vselej skerbel záme,
Ko lastno čuval me okó;
Oh, le prezgodaj smert te vzame,
Prezgodaj dal si mi slovó!

Le eno je, ki me tolaži:
Da nekđaj spet te videl bom —
Na unem svetu, kjer najdraži
Kristjanov, vernikov je dom.

Iv. Libijanski.

Na pokopališči.

Pozdravljena mi bodi, božja njiva!
Z otožnim srcem na grobéh stojim:
Prijatelj, znanec mnogi tú počiva,
Ki bil še v kratkem sem v tovarštvu ž njim.

Britkosti solza mi z očesa káne,
Ker plava mi minljivost pred očmi;
Vsaj cló brezbožnežu sercé se gane,
Če v mislih se v večnost zatopi.

Leži človeška glava tam strohnela,
Oh, kaj je bila nekđaj — kaj je zdaj! —
Enaka tudi tebe bo zadela
Ob času se na pravo pot podaj!

Iv. Libijanski.